

Dopis 10 milionům

Vážených deset milionů,

ani nevíte, jak je těžké vám něco smysluplného napsat. Možná proto, že je vás tolik. Trochu si to usnadním. Čtete, prosím, tento dopis jednotlivě, abych měla pocit, že oslovuji jen jednoho z Vás. Chápu, že vám to zabere mnohem víc času než mně, ale pro lepší pochopení je to nezbytné. A to i přesto, že bych Vás někdy chtěla potkat všechny naráz. Ani ne v životné formě na nějakém veřejném místě (bohatě mi stačí ty tlačeničky v metru, když se občas vydám do Prahy), mnohem raději bych Vás potkala v neživotné podobě bankovek na místě víc než soukromém – ve vlastní peněžence.

Stejně příjemný pohled by na Vás byl na šeku, který by mi adresoval nějaký dobrodinec, nebo na výpisu z účtu. Časem, až si nějaký založím. Teď byste mi zatím v číselné podobě bohatě stačily na účtu rodičů.

Na druhou stranu bych se Vás trochu bála. A to i přesto, že byste se možná pokusily ukrýt do nenápadnější podoby, tedy zápisu deset na šestou. Já vím, že Vám připadá divné, že bych se Vás bála, ale víte Vy, co udělá nadmíra peněz s lidským charakterem? Když jenom sedím nad dopisním papírem a pokouším se představit si Vaši váhu v pětitisícovkách (kterou ve skutečnosti asi nikdy nepocítím), mohu si s klidným svědomím říkat, že s mým charakterem byste nikdy nehnuły. Klidně bych si to mohla dát jako předsevzetí, kdyby se na mě někdy usmálo štěstí v podobě jedničky následované sedmi nulami. Nevěřím, že bych to vydržela.

Jsem sice slušně vychovaná, ale pokušení dávat někomu odměnu předem v podobě krabice od bot, ve které by bylo původně víno, jež by se na poslední chvíli proměnilo v jistý počet tenkých, barevně potištěných papírků o váze nastříhaných novin, tu stále je. Ať je člověk sebelíp vychovaný. Neméně příjemné by ovšem bylo vědomí, že člověk takovou odměnu může dát a ani příliš nezatíží rodinný rozpočet.

Přiznám se, že stejně bych se Vás bála také ve Vaší životné podobě. Třeba v počtu obyvatel naší republiky. V tu chvíli bych byla jednou z Vás (Nás?), ale i v podobě devíti milionů devět set devadesáti devíti tisíc devět set devadesáti devítihlavém davu vypadáte značně nebezpečně. Zvláště pokud byste nesouhlasily s nějakým mým minulým, stávajícím nebo budoucím názorem. Asi bych (určitě bych) ztratila veškerou odvahu a sporný názor bych odvolala. Vědomí bezpečí je lepší než zachování vlastní originality.

Ještě si dovolím vrátit se k Vám ve Vaší podobě dvouset pětitisícovek, nebo matematicky zaznamenáno, sympatičtějších deseti korun na šestou. Nejen, že bych se bála Vás, ale zároveň o Vás, abyste mi náhodou nebyly ukradeny. Rozhodně bych si Vás doma nezašila do slamníku, to jde ještě tak s Vašimi bratříčky, kteří jsou o tři nuly menší. Radši bych si Vás, v zájmu Vaší i mé bezpečnosti, uložila do švýcarské banky na účet s neprolomitelným heslem a kochala bych se pohledem na Vás, pěkně zapsaných na výkazu z účtu v dobré společnosti přibývajících úroků. Ale ani sebelepší banka není úplně bezpečná – zloději si najdou cestu kamkoli.

Přesto bych Vás někdy chtěla potkat, ale ne na moc dlouho.

Proto se, prosím, vážených deset milionů, nezlobte, že do dalšího kola posílám dokonalou šestku. Je proti Vám mnohem bezpečnější.

Budu se přesto těšit na setkání s Vámi.

Lenka Martinková